

ת"פ 11336/10/16 - פרקליטות מחוז תל אביב פלילי, המאשימה נגד סיימון לי גודלוב, הנאשמים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 11336-10-16 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי
נ' גודלוב(עציר)

לפני כבוד הנשיא אביחי דורון
בעניין: פרקליטות מחוז תל אביב פלילי
- המאשימה

נגד
סיימון לי גודלוב (עציר) -
הנאשמים

גזר דין

הנאשם הורשע במסגרת הסדר טיעון בריבוי עבירות של גניבת כרטיס חיוב, לפי סעיף 16(א) לחוק כרטיסי חיוב, התשמ"ו-1986, ריבוי עבירות של הונאה בכרטיס חיוב, לפי סעיף 17 לאותו חוק, ריבוי עבירות גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 וכן בריבוי עבירות של קבלת דבר במרמה, לפי סעיף 415 לאותו חוק.

במסגרת עבודתו כמלצר במסעדה, בסוף שנת 2012, עשה הנאשם שימוש לרעה בכרטיסי חיוב של לקוחות, או פרטיהם, וכן גנב לעיתים סכומי כסף במזומן במקום להפקידם בקופת המסעדה, וקיבל במרמה שירותים מוצרים ומזון בסכום כולל של מעל 14,000 ₪.

במסגרת ההסדר הסכימו הצדדים כי על הנאשם יושת עונש בן שבעה חודשי מאסר אשר מתוכם ירוצו חודש וחצי במצטבר לעונש אותו מרצה הנאשם כיום וחמישה חודשים בחופף לו, כמו כן עתרו הצדדים למאסר על תנאי ולעניין הפיצוי והקנס טענו הצדדים באופן חופשי.

טיעוני המאשימה לעונש

בטיעוניה טענה המאשימה כי הנאשם ניצל לרעה את המקום בו עבד בצורה צינית ואף את אמונם של הלקוחות ומעבידו וכל זאת לטובת מותרות אישיות אותן פירטה בטיעוניה.

לאור עברו הפלילי של הנאשם, והמלצת בית המשפט, אשר שמע את טיעוני הצדדים בטרם התגבשותו של הסדר הטיעון, הסכימה המאשימה להשית על הנאשם את העונש שסוכם בהתחשב בעיקר במצבו הרפואי של הנאשם.

לעניין הפיצוי ביקשה המאשימה כי יקבע פיצוי לחברת האשראי שיהווה השבה בעין או לכל הפחות מחצית מן הסכום וכן קנס.

טיעוני ב"כ הנאשם לעונש

בטיעוניה סיפרה הסנגורית כי הנאשם הינו אסיר השפוט למאסר ארוך בגין עבירות דומות עליהן נשפט הנאשם בצירוף תיקים, כשלדבריה התיק דנן לא צורף לאור אי בהירות ביחס לעמדתה של הפרקליטות ובשל חוסר רצון לעכב את התביעה המשטרית בסיום תיקיו האחרים.

עוד תיארה את מצבו הבריאותי של הנאשם אשר הינו חולה במחלה חשוכת מרפא ובנוסף מקבל טיפול כימותרפיה במסגרת מתקן הכליאה של שב"ס, לדידה מצבו הבריאותי והקשה של הנאשם מהווה עונש כבד דיו ומשכך אין להטיל עונש נוסף.

הסנגורית טענה כי הן העונש הארוך שהוטל על הנאשם במסגרת תיקיו האחרים של הנאשם והן מחלתו מקשים עליו באופן יומיומי, שכן הוא נתון במשך כל תקופת מאסרו בבידוד ולאור מחלתו אינו יכול לשהות במחיצת של אסירים אחרים.

עוד הוסיפה כי לנאשם אין בני משפחה בארץ ומשכך נמנע מלצאת לחופשות, ואף אין ביכולתו לממן לעצמו שהיה מחוץ לכתלי בית הסוהר היות שאין ביכולתו לעבוד לאור מצבו ולכן מדובר במאסר קשה מנשוא.

לעניין הרכיבים הכספיים טענה ב"כ הנאשם כי מדובר בבקשה שאינה הוגנת שכן בהצעה להסדר שבין הצדדים לא עלה נושא הרכיב הכספי, וזאת בשל יכולותיו המוגבלות של הנאשם בעניין זה.

לדבריה, מידת החסד והרחמים הנדרשים במקרה דנן צריכה להיות זהה לעמדת התביעה המשטרית בתיקיו האחרים של הנאשם, שם הבינו את נסיבותיו של הנאשם ולפיכך נמנעו מלטעון להשתת רכיב כספי כלשהו. לדבריה, לא נתקלה בבקשה לפיצויה של חברת האשראי שכן מדובר בחברה שלא ניזוקה ומבוטחת למקרים מעין אלו. בהתייחס למתלוננים הם לא ניזוקו כלכלית, ומכאן שאין לקבוע פיצוי בעניינם.

הנאשם ביקש להביע את חרטתו לפני, והסביר את מעשיו על רקע מצוקה בעולם המסעדות בעטיה משכורתו לא שולמה מספר רב של חודשים. הנאשם הודה שמעשיו לא היו ראויים אך הדגיש את עובדת היותו אדם בודד בארץ וחולה במחלה קשה.

דיון והכרעה

ראשית אומר שהעונש אליו הגיעו הצדדים הינו ראוי ומשקף בנסיבות העניין את מכלול השיקולים הנדרשים לשם גיבושו. הן מפאת מצבו של הנאשם והן נוכח הצפי למאסר ממושך עקב צירוף גדול של תיקים שערך בפני כבוד השופטת בן ארי.

המחלוקת בין הצדדים אינה לעניין זמן המאסר אותו יש להטיל על הנאשם אלא נסובה סביב העיצום הכספי המבוקש על ידי המאשימה, בעוד שלדעת המאשימה יש להשיב בעין, או לפחות בחצי את הסכום אותו נטל הנאשם מן המתלוננים, לחברת האשראי, סבורה ב"כ הנאשם, כי נסיבותיו של הנאשם מביאות לכלל מסקנה כי יש להימנע מרכיב זה.

אין צורך להרחיב אודות חומרת העבירות אותן ביצע הנאשם, ואת הפגיעה הקשה באמון הציבור והן כלפי מעסיקיו שהן מבטאות: **" כאן המקום להדגיש, העבירות בהן חטא המערער קשות הן, גם אם יש ממש בטענה כי טובת ההנאה בה זכה אינה גדולה. השימוש בכרטיס אשראי נפוץ בקרב הציבור ומעשיו של המערער והאחרים החוטאים בתחום זה גורמים נזק לחיי המסחר, ועם כך אין להשלים" (ר' ע"פ 10786/04 מדינת ישראל נ' אביעד שמואל (פורסם בנבו) 03.04.06)**

ב"כ הנאשם הדגישה בטיעוניה כי המתלוננים קיבלו את הפיצוי המגיע להם, חברת האשראי מבוטחת למקרים מעין אלו ואילו חברת הביטוח מאפשרת את גלגולו של הנזק על חברת האשראי, בעלת הכיס העמוק. מצד שני סבורה המאשימה כי היא זה נכון במקרה דנן דווקא לפצות את חברת האשראי שניזוקה עקב מעשיו של הנאשם.

אין ספק, העבירות אותן ביצע הנאשם הינן עבירות מרמה המקבלות ביטוי בעיקר בפגיעה בכיסם של קורבנותיו ומכאן ההיגיון דורש כי לבית המשפט תהא מוטיבציה כלכלית להעניש את הנאשם ברכיב מסוג זה, עם זאת השאלה העומדת לדיון היא האם פיצוי לחברת האשראי, כפי שמבקשת ב"כ המאשימה מהווה מענה הולם לעניין זה.

טענתו של הנאשם אודות המניע לביצוע העבירות, גם אם היה בה משהו מן האמת, אינה מלמדת דבר על תומתו של הנאשם בהיות גיליון ההרשעות שלו מצביע על מי ששרוי עמוק בתוך עולם עבירות המרמה, ואין מדובר במעידה חד פעמית הקשורה בהסתבכות יחידה.

אני מבקש להפריד בין הקנס לבין הפיצוי. מטרת כל אחד מעיצומים אלה היא מטרה שונה. מטרתו של הפיצוי היא **"לסייע לקורבנות העבירה לקבל סעד ראשוני" ובכל מקרה לתת ביטוי לנזקים הממשיים שנגרמו להם**" (ע"פ 192/17, מיום 26.12.17, טרם פורסם) ואף שחברת האשראי (או חברת הביטוח שביטחה אותה) הפכה לנפגעת כלכלית מהעבירה לאחר שהיטיבה את נזקם של אלו שהנאשם עבר את עבירות המרמה כלפיהם, לא ניתן לתארה כ"קורבן עבירה" שהרציונלים שאוזכרו לעיל אמורים לשמש עבורה, בצד יכולתה לגבות את נזקיה מהנאשם בהליך אזרחי. קבלת בקשתה של המאשימה בהקשר זה משמעה הטלת עונש מאסר נוסף על הנאשם, כשמטרתו של פיצוי, כאמור לעיל, אינה מטרה עונשית כלל ועיקר.

מנגד, לא כך הדבר בנוגע להשתת קנס אשר מהווה רכיב עונשי מובהק המשולם לקופת המדינה, כאשר לרוב מטרתו של הקנס הינה לשקף ערכים של גמול והרתעה (לעניין זה ר' ע"פ 3030/10 אביב וקנין נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו) 06.11.11). כל אלה מובילים לכלל מסקנה שבהשתת קנס לעומת פיצוי אין דרישה לשקף את הנזק שנגרם לקורבנות העבירה.

לצד הדברים שלעיל אין להתעלם מנסיבותיו האישיות של הנאשם שלפני, הנאשם הינו אדם החולה במחלות קשות

חשוכות מרפא, הנאשם עמד לפני בבית המשפט וניכר כי המחלה נותנת אותותיה בו. עוד יש להוסיף כי הנאשם הוא אדם בודד, לבד בארץ וכן בשל מחלתו נמצא בבידוד בבית הכלא, בידוד אשר אינו מאפשר קיום כל אינטראקציה חברתית בין כתלי הכלא, וכן מניעה אפשרויות תעסוקה, שכן אינו יכול לשהות במחיצתם של אחרים.

לזכותו של הנאשם כי ניכר בו שהוא מעוניין "לנקות שולחן" ולהוריד מעל גבו את עברו הפלילי, ומכאן שיש להתחשב בהודייתו ובמי שחסך זמן שיפוטי יקר, ויש לקחת נסיבות אלה בחשבון בעת גזירת עונשו של הנאשם.

לאור הנימוקים המנויים לעיל אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר למשך שבעה חודשים, מתוכם ירצה הנאשם חודש וחצי במצטבר לעונש המאסר אותו מרצה הנאשם וחמישה וחצי חודשים בחופף.
2. מאסר למשך 5 חודשים ואולם הנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור כל עבירה לפי חוק כרטיסי חיוב, תשמ"ו-1986 בתוך שלוש שנים מסיום מאסרו.
3. מאסר למשך 4 חודשים ואולם הנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור אחת העבירות בהן הורשע לפני לפי חוק העונשין, התשל"ז-1977 בתוך שלוש שנים מסיום מאסרו.
4. קנס בסך 4,000 ₪, או חודש מאסר תמורתו, הקנס ישולם בתוך ששה חודשים.

ניתן בזאת צו כללי למוצגים

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

ניתן היום, כ' טבת תשע"ח, 07 ינואר 2018, בהעדר הצדדים.